

Čtení 1Král 8,22-28**Text Lk 24,50-53+Žd 9,6-9+11-12+24**

Král Šalomoun postavil Hospodinu skvostný chrám. Bylo to skvostné dílo. Kámen na stavbu se vozil z lomu opracovaný tak, že na místě samém už se kladiva nepoužívala, kameny se jen skládaly na sebe. A stejně tak i dřevo. To cedrové se vozilo z libanonských lesů, na podlahu dřevo cypřišové, to cedrové dovnitř chrámu bylo ozdobeno dřevořezbami v podobě květů. Chrám měl základní rozměry 30 x 10 metrů a na výšku 15 metrů, vevnitř byla svatyně svatých 10 x 10 metrů a ta byla celá potažena čistým zlatem. Podle všeho byl Hospodinův chrám stavitelským a uměleckým skvostem a to nemluvím o pozlaceném oltáři, zdobených sloupech a velkém bronzovém moři - nádobě na vodu, která byla postavena na záda 12 bronzovým býkům. Chrám, toto Velkolepé dílo, je dodnes mezi židy připomínán zvláštním svátkem - památkou na zničení chrámu. Při slavení tohoto svátku se čte biblická kniha Pláč Jeremiášův a židovstvo tak v sobě udržuje trvalou lítost nad ztrátou chrámu.

Z původního Šalomounova chrámu asi mnoho nezůstalo. Několik základních řad kamenů místo známé dodnes jako zed' nářků v Jeruzalémě je prý pozůstatek opěrné zdi až pozdějšího tzv. Herodova chrámu. Na vyvýšenině, resp. na ruinách tohoto a pozdějšího chrámu stojí dnes muslimská mešita Al Aksa a celá ta chrámová hora je navzdory přísnému střežení izraelskou armádou také stále místem palestinsko-židovských konfliktů. Tedy místo bývalého chrámu, které Šalomoun posvětil modlitbou, kterou jsme si zčásti připomněli - to místo, ke kterému se měli upínat oči věřících, je dnes jablkem sváru. Ale přesto a zároveň platí, že otázka chrámu Hospodinova je stále živá a nějaké povědomí o něm má značná část světa.

Jaký je tedy význam chrámu, co má připomínat??

Pohanské chrámy byly často považovány za jakési sídlo božstva. Tuto naivně pohanskou představu Šalomoun neměl. On nestavěl Hospodinův chrám jako dům k bydlení pro Hospodina, nebyla to zlatá klec, ve které měl být usazen či uvězněn bůh. Starý Zákon si vlastně

dělá legraci z této pohanské představy, že socha ze dřeva a nebo i ze zlata, socha hřebíky přitlučená k podstavci a uvězněná v chrámu jako v kleci - tohle že by mohl být Bůh, který může jednat?? Pro Izraelce určitě ne.

Šalomoun moc dobře ví, že Hospodin stvořitel nebe a země je nesrovnatelně větší nežli chrám, vždyť jej ani nebesa nebes nemohou pojmout - tím méně tento dům, který Šalomoun postavil (v27).

V době Šalomounově také chrám nebyl zastřešeným shromaždištěm k bohoslužbám, jak prostor kostela vnímáme my dnes. Pro židy se chrámová bohoslužba odehrávala venku před chrámem, na nádvoří s oltářem. Dvnitř chrámu vstupovali jen kněží s předkládanými obětmi a s kadidlem. A do nitra svatyně svatých nevstupoval už vůbec nikdo kromě velekněze.

K čemu jim tedy ale chrám byl a proč měl tak umělecky vzácnou výzdobu, když se na ni téměř nikdo nemohl dívat?

Šalomoun se modlil: Kéž jsou tvoje oči Hospodine upřeny na tento dům,.. ty Hospodine vyslychej modlitby na tomto místě a k tomuto místu obrácené. Takto je vystižen smysl chrámové existence. Veškerá materiální krása a zdobnost chrámu je tak vlastně jen symbolem. My lidé se k tomuto místu modlíme a ty Hospodine, prosím, vyslychej naše modlitby!

Shrnuji. Kdysi měli židé slavný chrám ale Hospodina v něm zavřeného neměli. Chrám byl spíš něco jako telefonní ústředna sbírající modlitby. Dodnes je pro židy vzpomínka na chrám živá, mají s chrámem spojená i jiná zaslíbení, ale Bůh sídlí ve světě nepřístupitelném. Bůh je jim vlastně stále hodně vzdálený.

Máme my křesťané něco navíc, něco jinak, co naši komunikaci s Hospodinem staví na lepší úroveň??

1. My věříme, že Ježíš Kristus byl Bůh v lidském těle. Ježíš prožil náš lidský život, bydlil s námi v našem lidském světě, prožil lidské utrpení, učil se trpělivosti, radoval se naší přízemní radostí na našich hostinách a plakal upřímnými slzami účasti, když přítel Lazar umřel. Máme tedy v Ježíši velekněze, který našemu lidství rozumí a který jako velekněz vystoupil za nás do nejsvětější svatyně, do samého nebe. A tam přinesl za nás obět', která jednou provždy platí za viny světa. My

křesťané máme v Ježíši Kristu zvláštní ujištění, že sám Boží syn opravdu bydlel s námi na světě, že ten nevyslovitelně svrchovaný Bůh, vzal na sebe nízkost lidského života. Svým tělesným bytím se s námi lidmi sjednotil na nejvyšší možnou míru. Doslova. On Bůh byl jako my. A my lidé jsme nyní jeho tělem. A to má další souvislost.

2. Po svém vyvýšení si Ježíš z nás činí zvláštní duchovní chrám. To my máme být těmi kameny opracovanými v lomu, z nichž se staví chrám duchovní. To my jsme prkna a trámy libanonských cedrů, které tvoří konstrukci i ozdobu tohoto svatostánku. To na nás se má ukazovat jako zlato a skvostná výzdoba, naše dobré skutky, naše ochota ke službě. To co děláme nezištně pro druhé, to co je bohoslužbou našeho života to je něco, co děláme pánu Bohu k radosti. Ap. Pavel píše v Ř.12,1 *Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou oběť; to ať je vaše pravá bohoslužba.*

A právě toto souvisí s tím, co říkal Šalomoun: *Ať jsou tvé oči stále upřeny na tento chrám. My vlastně vytváříme důvod, proč by Pán Bůh měl obracet svou tvář k této zemi. Nebo ještě jinak řečeno. To co s takovým smyslem pro nádheru, budoval Šalomoun jako pozemský chrám, jako místo, které má přitahovat boží pohled (viz ..Ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář..), tak právě tuto funkci budujeme z živoucích kamenů svých těl a svých životů.*

Proto také stále máme i v NZ ony výzvy: žijte tak abyste se líbili Pánu! Vy otroci pracujete nejen jako poddaní lidem ale jako samému Pánu Ježíši Kristu. Muži, chovejte se k ženám s Kristovskou láskou a ženy ke svým mužům jako k Pánu. Veškerý náš život v rodinách i v práci, - to je bohoslužba, to je posvátná věc. Ty v lomu opracované kameny, to vzácné dřevo s ozdobami, to zlato na stěnách svatyně svatých- to jsme my, to je naše živé kamení. My přece nežijeme sami sobě, my jsme se křtem a vyznáním víry zasvětili J. Kristu. Žijeme-li, žijeme Pánu i umíráme-li, umíráme Pánu. Nezapomínejme, že tohle má být normativní pohled na kvalitu křesťanství v našem životě. Hledejte nejprve Boží království a jeho spravedlnost - to je normativ, který má dávat životu správné priority. To osekávání naší tvrdosti a nebo to vyzdobení našeho života okrasnými květy vytrvalých modliteb, tohle je smysl našeho bytí.

My jsme duchovní chrám, ale hlavně proto, abychom se líbili Bohu a aby to přitahovalo jeho tvář k nám. Jestli nebude mít Bůh důvod s potěšením se na nás dívat, jestli od nás odvrátí svou tvář pro naše zsvětštění - Boží sláva se od církve vzdálí. Jsme na nic.

Prosím tedy pamatujme stále na to, kdo je Kristus a kdo jsme my. On Ježíš Kristus udělal vše pro to, aby tento chrám byl oslavou. On se za nás obětoval, aby nás očistil. On jako nejvyšší kněz vystupuje do nebes do svatyně svatých a propojuje zemi s nebem. Pak. Je-li chrám chrámem, pak se děje před Boží tváří pravá bohoslužba. A to je cosi slavného. V Jn 14 říká Ježíš: *Kdo věří ve mne, i on bude činit skutky, které já činím, a ještě větší, neboť já jdu k Otci. A začkoli budete prosit ve jménu mém, učiním to, aby byl Otec oslaven v Synu. Budete-li mne o něco prosit ve jménu mém, já to učiním. Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání; a já požádám Otce a on vám dá jiného Přímluvce, aby byl s vámi na věky - Tohle je zaslíbené naplnění smyslu chrámu.*

Milí bratři, neplet'me si pozice. Na nás je, abychom budovali chrám, na nás je, aby náš život byl před Boží tváří takový, aby se mu líbil. To je naše lidská strana pravé Bohoslužby. Boží strana je, že on Ježíš, velekněz, potom naše modlitby vynese až k trůnu nejvyššímu - a Otec vám dá, oč byste ho prosili v mém jménu.

Sláva a dosah Kristova nanebevstoupení je obrovská. Pokud tomu bude odpovídat správné porozumění a nádhera chrámu zbudovaného z našich životů, pak zakusíme úžasné věci. Pokud ale místo opracovaných kamenů a vzácného dřeva, místo zlata a drahých kamenů, budeme církve stavět jen ze slámy či cihel z bouračky - tzn. když budeme Boha uctívat jen okrajovým zájmem, jen přebytky z našeho pozemského hodování - důsledky poznáme my i svět okolo nás.

Učedníci se z hory olivetské vrátili k tomuto, byli stále v chrámu a chválili Boha. Důsledkem správného nasměrování bylo vylití Ducha svatého. Naopak ale, když se kdysi po návratu z Babylonu navrátilci zabývali hlavně budováním svých domů a chrám neměli na prvním místě - okamžitě se význam exilu rozplynul do bezvýznamnosti. Chrám a jeho duchovní centrální význam je zdrojem slávy církve. Bud'me tedy živými kameny.